

[Johan Asmussen.]

af de pågældendes indkomstforhold, virke fremmede. Det er netop sagen, at hvis man vil prøve på at se virkelig socialt på det, så virker det mildest talt fremmed. Og selv fru Gunhild Due sagde, at man da godt kan diskutere, om der burde have været indkomstgrænser for moderskabsydelsen, og det synes jeg man skulle diskutere. Jeg vil gerne indtrængende henstille, og det gør jeg til alle partier i folketinget, at man overvejer, om man ikke er ved at følge lidt for let, for ikke at sige lidt for letfærdigt, med den bølge, som har rejst sig gennem de senere år, den bølge, der hedder alles tilskud til alle. Bølgen begyndte i England, som jeg ved forrige førstebehandling var inde på; det viser sig, at i England er bølgen ved at toppe, man er ved at finde ud af, at det ikke går an, at det er forkert, at det er samfundøkonomisk og på anden måde uheldigt. Jeg tror, man skal overveje meget nøje, om man ikke er ved at lade sig slæbe med ind i en udvikling, som er forkert. Udgangspunktet for i det hele taget at give sådanne ydelser, sådan hjælp, må jo have været, at de, der trænger til hjælp, skal have den fra samfundets side.

Men når man nu fastsætter ydelserne, må det jo være enten sådan, at man sætter beløbene efter det, som den, der skal have dem, virkelig behøver, for at han kan blive rimeligt stillet, og så giver man altså det tilsvarende til de andre, dem, der ikke trænger. Eller også sætter man beløbene på en eller anden anden måde, hvilket vil sige, at de, der trænger, og de, der først og fremmest skulle have hjælp, de får for lidt, for at der kan være penge til at give noget til nogen, der ikke behøver det. Jeg finder, at det hverken folkepsykologisk eller samfundøkonomisk er rigtigt at anvende de midler, som man vil bruge, på den måde.

Jeg håber, at man ved den fortsatte udvalgsbehandling alvorligt vil overveje det problem, og jeg tilføjer, at jeg tror, man gør sig skyldig i en fejltagelse, hvis man regner med, at vælgerne rundt omkring i landet, uanset hvilket parti de tilhører, synes, at det er den rette måde at hjælpe på.

(Kort bemærkning).

Gunhild Due: Jeg bliver nødt til lige at gøre opmærksom på, at det ikke var ind-

tægtsgrænser for moderskabsydelse, jeg talte om, men om bestemmelserne i § 4 om særlig hjælp til enlige og pensionister, som har en indtægt, der ligger under en vis størrelse.

(Kort bemærkning).

Grethe Philip: Hr. Johan Asmussen citerede mig for en udtalelse, jeg tidligere er kommet med, om, at en generel moderskabsydelse kan virke fremmed for mennesker, der er vant til at tænke i udpræget sociale baner. Jeg vedstår gerne den udtalelse; jeg har ikke min tale lige for mig her, men jeg husker dog meget tydeligt, at jeg kom med efterfølgende bemærkninger, og min konklusion var jo dengang, at selv om jeg var klar over, at visse mennesker kunne føle det som noget fremmed, så ville jeg dog alt i alt gå ind for den generelle moderskabsydelse, fordi jeg anså den for at være så værdifuld for mange af disse unge familier, der fik børn, og fordi det altså vejede tungere til. Jeg husker, at jeg dengang sagde, at der jo ikke alene var tale om en rent social betragtning her, men også om en omfordeling imellem befolkningsgrupper til fordel for familier med børn i den bestemte situation. Der er jo netop ikke tale om, at alle giver til alle, men at nogle grupper, nemlig grupper uden børn eller med store børn, støtter de familier, der er i den situation, at et barn nylig er blevet født.

Diderichsen: Hvis jeg hørte rigtigt, brugte fru Gunhild Due i sit indlæg det udtryk, at vi skulle passe på, at vi ikke „tabte nogle kvinder på gulvet“. Nu må jeg sige, at jeg ikke har nogen erfaring i så henseende — jeg ved ikke, om fru Gunhild Due har det. Spøg til side; denne udtalelse var vel ment således, at vi i disse forbindelser skulle passe på ikke at glemme de grupper, som man ofte i sådanne diskussioner kalder de små glemte grupper. Dette synspunkt vil jeg gerne understrege, og jeg synes, det er en af de mange gode ting ved de lovforslag, som her er til drøftelse, at de netop lægger vægt på ikke at gå forbi disse små grupper, som måske ofte har en tilbøjelighed til ikke at komme til deres ret i den almindelige forsorgslovgivning. Vi hilser derfor fra liberalt centrum med særlig